

Opera suspicionată (OS)**Suspicious work****Opera autentică (OA)****Authentic work**

OS	MITRA, Mariana. The Necessity and Importance of Preventing Crime in Contemporary Society, <i>Management Intercultural</i> , Volumul XVII, Nr. 1 (33), 2015, p.217-223.
OA	FLORIAN, Gheorghe. Avem criminalitatea pe care nu vrem să o prevenim. <i>Revista de criminologie, penologie și criminalistică</i> . nr. 1/2008, p. 149-151. Disponibilă la: http://www.mpublic.ro/jurisprudenta/publicatii/avem_criminalitate.pdf

Incidența minimă a suspiciunii / Minimum incidence of suspicion

p.222:32s - p.222:50s

p.150:01 - p.150:11

p.222:07d - p.222:17d

p.150:43 - p.150:49

p.222:18d - p.222:54d

p.151:17 - p.151:38

Fișa întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la
Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at
www.plagiate.ro

Argumentarea calificării

Nr. crt.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se confirmă
1.	Preluarea identică a unor pasaje dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
2.	Preluarea identică a unor pasaje dintr-o operă autentică publicată, care sunt rezumate ale unor opere anterioare operei autentice, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea identică a unor figuri dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
4.	Preluarea identică a unor poze dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Preluarea identică a unor tabele dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
6.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin includerea unui nou autor sau de noi autori fără contribuție explicită în lista de autori	
7.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin excluderea unui autor sau a unor autori din lista inițială de autori.	
8.	Preluarea identică de pasaje dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
9.	Preluarea identică de figuri sau reprezentări grafice dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică de tabele dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
11.	Preluarea identică a unor fragmente de demonstrație sau de deducere a unor relații matematice care nu se justifică în regăsirea unei relații matematice finale necesare aplicării efective dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
12.	Preluarea identică a textului unei lucrări publicate anterior sau simultan, cu același titlu sau cu titlu similar, de un același autor / un același grup de autori în publicații sau edituri diferite.	

13.	Preluarea identică de pasaje ale unui cuvânt înainte sau ale unei prefețe care se referă la două opere, diferite, publicate în două momente diferite de timp.	
-----	---	--

AVEM CRIMINALITATEA PE CARE NU VREM SĂ O PREVENIM

Dr. GHEORGHE FLORIAN
Psiholog

Ultimii ani au amplificat cererea de securitate la nivelul tuturor comunităților umane, fapt cauzat de o criminalitate din ce în ce mai diversificată și de dovezile peremtorii privind incapacitatea instituțiilor specializate ale statului de a asigura protecția tuturor persoanelor și a bunurilor acestora. Să mai adaugăm interesul acordat de mass-media crimelor grave, corupției și abuzurilor de tot felul în fața cărora par să nu existe soluții imediate. Când peste acestea se suprapun și dezastrele naturale repetate, ca în cazul inundațiilor, un sentiment de părăsire cuprinde oamenii de toate categoriile. În acest context, cei mai mulți se deschid la cooperare, ascultă experții în domeniu și fac cheltuieli pentru echipamente de protecție, urmează cursuri de karate, țin în apartamente câini lupi sau iau somnifere să poată dormi noaptea, după posibilități...

Deseori, securitatea cetățenilor obișnuși pare o preocupare conjuncturală a guvernanților sau a aleșilor locali, mai ales în preajma alegerilor sau pentru a evita o eliberare din funcție după o crimă sau un accident de circulație cu urmări mai deosebite. Atunci se vorbește de dreptul fundamental al oamenilor de a trăi într-un mediu liniștit și curat, de importanța creării locurilor de muncă pentru a-i integra pe cei marginalizați sau fără domiciliu stabil. Din păcate, nici scena politică nu ne ajută prea mult: abundă indivizi care mint, fură, disprețuiesc legile, pierzându-și total credibilitatea în fața celor mulți și care au nevoie totuși de idoli !

Faptul că preocupările pentru prevenirea criminalității au apărut în mediul urban nu trebuie să ne surprindă: aici sunt mai vizibile efectele delictelor comise și tot aici cetățenii fac presiuni asupra aleșilor locali și asupra poliției să intervină pentru ca lucrurile să nu scape de sub control iar deriva mafiotă a orașelor să înceteze. Niciodată nu dispar din atenția publicului teme majore precum inegalitățile sociale, drogurile și alcoolul, mutațiile în domeniul securității muncii, problematica psihologică a tinerilor angajați, factorii de risc asociați diferitelor contexte în care trăim - domiciliul, strada, cartierul, școala, întreprinderea, parcurile, stadioanele, localitatea -, și care generează o diversitate de victime și pierderi enorme.

Uneori, se „elaborează” diagnoze greșite, se formulează explicații simpliste ale unor pseudo-experti în problemele criminalității risipind astfel, fără rost, puținele resurse financiare și materiale care există. Alteori se încearcă depolitizarea problematicii calității vieții canalizând atenția spre responsabilitatea individuală în fața valului de infracțiuni sau spre lipsa de cooperare a populației cu polițiștii. Mai adaug la acestea promisiunile entuziaste privind tratamentul rapid al cauzelor delincvenței prin mobilizări temporare de forțe în “zonele sensibile”. Sunt ocolite sistematic adevăratele soluții pe termen lung: reconstrucția urbană, integrarea tinerilor în muncă, un învățământ de calitate, amenajări adecvate pentru timpul liber și sport, un transport în comun coerent, măsuri de igienă publică eficace, solidarizarea oamenilor la programele de prevenire a pericolelor de orice fel.

Literatura consacrată acestui domeniu se găsește, din păcate, mai ales în străinătate: la noi s-a studiat și s-a scris foarte puțin, fapt care întreține ideea că reprimarea e singura modalitate de a lupta contra criminalității, că intervențiile în forță sunt suficiente pentru a menține ordinea socială. Abordările retorice nu lipsesc însă din discursul unor înalți funcționari din domeniul poliției, jandarmeriei sau ai administrațiilor locale: totul se năruie când îi întrebi dacă știi ce este un program de prevenire, ce au făcut concret și, mai ales, cum au evaluat rezultatele.

Iluzia că poate exista o societate fără criminalitate a luat sfârșit de mult timp. Noul model social trebuie să includă criminalitatea ca o constantă cu tot ce decurge de aici: personal specializat, penitenciare suficiente, un institut de criminologie, studii și cercetări, programe diferențiate de prevenire, informarea și educarea publicului, fonduri pe măsura eforturilor, o fundație publică pentru prevenire, legislație adecvată, cooperare internațională. O țară fără un institut de criminologie (cel românesc a fost desființat la propunerea ministrului justiției la 31 ianuarie 2007), e mai puțin credibilă atunci când se angajază să apere cetățenii și bunurile lor, granițele și ordinea de drept, să mențină un climat social liniștit, să impună legea în situații de o mare diversitate. Și asta pentru că autoritățile au nevoie să înțeleagă mai întâi fenomenele pentru a putea gestiona problemele atât de complexe precum criminalitatea.

Traversăm o perioadă în care, la marile flageluri sociale cunoscute - corupția, sărăcia, șomajul, drogurile, alcoolismul -, se adaugă terorismul, crima organizată, degradarea mediului urban precum și factori subtili ca abuzurile, discriminările, absența controlului, promovarea violenței prin mass-media. Grupurile care suferă cel mai mult din cauza criminalității rămân mereu aceleași: tinerii, vârstnicii, femeile, persoanele singure, cei care trăiesc în cartiere marginalizate. Deși riscurile imediate par urgente, ameliorările de durată apar doar când sunt abordați factorii indirecti: incultura, sărăcia, lipsa perspectivei de viață. Ca urmare, prevenirea criminalității este o urgență a acestei perioade pentru România, o adevărată problemă de bună guvernare pentru a evita mersul spre o societate terorizată, și care nu poate neglija obiective precum ordinea socială, aplicarea corectă a legilor, supravegherea și evaluarea activă a riscurilor de orice natură pe întreg teritoriul țării. Pentru toate acestea este nevoie de o strategie de prevenire centrată pe dezvoltarea socială, în care puterile publice să aibă rolul principal în coordonarea programelor la nivel național, județean și local.

În ultimii ani, două modalități de prevenirea a delincvenței sunt cele mai utilizate în lume: prima este prevenirea socială, care apelează la educație iar prin intermediul instituțiilor și specialiștilor, împiedică evoluția indivizilor spre inadaptare și antisocialitate. A doua este prevenirea situațională, care urmărește protejarea persoanelor și bunurilor cu ajutorul polițiștilor și experților care stabilesc măsuri eficiente în teren, instruiesc cetățenii, instalează dispozitive adecvate. Pe termen lung, acțiunile preventive au o dublă orientare: pe de o parte, spre factorii care anticipează o dezvoltare inadecvată a persoanei și a familiei sale și, pe de altă parte, spre comunitatea în care trăiesc aceștia. Prevenirea socială dezvoltă programe de ameliorare precoce a competențelor de viață ale minorilor, de eliminare a carențelor parentale, de creare a condițiilor pentru o bună evoluție intelectuală și morală a familiei, de îmbogățire a mediului educativ în care trăiesc copiii. A te purta civilizată, a respecta regulile, a-ți controla agresivitatea, a-ți impune să fii bun cu cei din jur, a fi cooperant, a-i prețui pe cei apropiați, nu sunt achiziții atât de facile pe cât par la prima vedere. Cu cât vulnerabilitatea socială a copiilor și părinților este mai mare, cu atât riscul apariției și menținerii conduitelor antisociale este mai amplu. Când ești convins că nu ai valoare și nici viitor, conduita morală devine un lux inutil.

O strategie amplă de prevenire trebuie să clarifice foarte repede o serie de probleme fundamentale: tendințele și cauzele criminalității în țară și în lume, sursele vulnerabilității sociale și individuale, izvoarele tradiționale ale ordinii sociale, modalitățile creării unei culturi adecvate ideii de prevenire, domeniile și principiile care fundează programele de prevenire, necesitatea acțiunilor proactive, calitatea penalității actuale, limitele sistemului penitenciar, elaborarea reglementărilor naționale corespunzătoare. Un capitol aparte va fi consacrat instituțiilor și organizațiilor implicate direct în prevenirea criminalității: ministere, întreprinderi, organizații non-guvernamentale, benevoli. Unele priorități sunt vizibile de pe acum: o lege a prevenirii, sondaje de victimizare, cartografierea delincvenței, formarea specialiștilor.

Iată și un alt argument pentru abordarea serioasă a prevenirii criminalității: costurile sale enorme. Acestea includ cheltuielile privind funcționarea poliției, jandarmeriei, parchetelor, tribunalelor și penitenciarelor, valoarea îngrijirilor medicale și psihologice acordate victimelor, pierderile determinate de corupție, de furturile de bunuri aparținând cetățenilor sau firmelor, de fraudele economice și fiscale, de fraudele vamale, de cheltuielile prilejuite de tulburările ordinii publice, de pagubele generate de comerțul clandestin și de profiturile din lumea interlopă, de cheltuielile firmelor particulare și de stat pentru a se proteja. La acestea se mai adaugă și alte aspecte greu de cuantificat dar generatoare de mari suferințe: pierderile de vieți omenești, viețile distruse ale rudelor victimelor criminalității, reacțiile de răzbunare, neîncrederea ce survine în relațiile sociale, frica permanentă de o nouă agresiune, schimbarea obiceiurilor oamenilor determinate de teama de noi infracțiuni, pierderile turistice și culturale, imaginea defavorabilă a țării în ochii străinilor. Costurile, desigur aproximative, făcute publice de câteva țări în 1996, stau mărturie în acest sens: Statele Unite - 425 de miliarde de dolari (doar costurile sociale), Anglia - 51 de miliarde de lire sterline, Canada - 46 de miliarde de dolari canadieni.

Întregul efort de prevenire are în centrul său o diversitate de programe pentru copii și familie, pentru școli și comunități, pentru victime, pentru deținuți, pentru minorități și imigranți etc. dar și programe înalt specializate în domeniul toxicomaniei, corupției, crimei organizate, mediului natural și construit (unele există deja dar nu se bucură de o coordonare generală adecvată). Activitatea de prevenire nu poate fi eficientă în orice condiții: este nevoie de statistici uniforme, de o legislație incisivă, de o reflectare obiectivă în mass-media, de evaluarea corectă a nevoilor locale, de implicarea cetățenilor și a sectorului privat.

Prevenirea se realizează cu participarea unor ample categorii de oameni, nebănuite la prima vedere: corpul profesoral din toate categoriile de școli, arhitecții care trebuie să proiecteze spații de locuit ușor de supravegheat și care să încurajeze viața în comun, persoanele care pot deveni victime, martorii întâmplători care asistă la scene conflictuale, familiile tinere care au dificultăți, poliștii al căror rol pacificator devine din ce în ce mai amplu, personalul din penitenciare și toate categoriile de deținuți, portarii și chelnerii din baruri, discoteci și restaurante, responsabilii cu iluminatul străzilor, patronii de firme sincer interesați de siguranța instituțională și de diminuarea pierderilor produse de sustrageri de tot felul...

„Prevenirea nu este doar opera unui specialist ci ea solicită efortul tuturor. Dincolo de recomandări foarte limitate, ea implică apelul la o schimbare de mentalități... O societate unde se reînnoadă comunicarea, unde constrângerile rămân suplă, unde omul este luat constant în considerație, va refuza violența. Refuzând această sfidare, se va naște o lume nu fără violență, dar mai liniștită” (Răspuns violenței, Paris, 1977).

Abordarea matură și profesională a complexității fenomenului infracțional din România zilelor noastre se impune deci cu necesitate: pe lângă miile de miliarde de lei aduse pagubă cetățenilor țării și economiei naționale prin extinderea fenomenului infracțional, costurile determinate de funcționarea unei structuri de prevenire sunt, desigur, insignifiante. Și totuși, o asemenea structură nu există deocamdată...